

TRIBUNALUL CONSTANȚA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă Nr. 1776

Sedința publică de la 17 Mai 2012

Completul compus din:

PREȘEDINTE: ROXANA NICOLETA BACU

GREFIER: EVELINA DANCIU

Pe rol judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal având ca obiect pretenții formulată de reclamantul [redacted] cu domiciliul procesual ales în oraș Techirghiol, str. Ecaterina Teodoriu, nr. 11, jud. Constanța, în contradictoriu cu pârâtele ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE CONSTANȚA, cu sediul în Constanța, Bd. Mamaia, nr. 196, jud. Constanța și ADMINISTRAȚIA FONDULUI PENTRU MEDIU, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr. 294, Corp A, sector 6, București.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru reclamant avocat Viorel Papu, în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar, lipsind pârâtele.

Procedura de citare este legal îndeplinită conform disp. art. 87 pct. 2 și următoarele Cod procedură civilă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care evidențiază părțile, obiectul litigiului, modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare și stadiul procesual, după care;

Instanța constată că la dosarul cauzei, prin serviciul Registratură reclamantul a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 43 lei conform chitanței nr. 4526192 din 04.05.2012 și timbre judiciare în valoare de 0,65 lei, pârâta AFP Constanța a depus cerere de amânare în conformitate cu prevederile art. 156 Cod procedură civilă, iar pârâta AFM a depus întâmpinare.

Reprezentantul reclamantului consideră că pârâta AFP Constanța a depus cerere de amânare pentru pregătirea apărării pentru a tergiversa cauza.

Instanța acordă cuvântul reclamantului pentru a face precizări cu privire la introducerea în cauză a AFM în conformitate cu prevederile art. 16¹ din Legea nr. 554/2004.

Reprezentantul reclamantului învederează faptul că a introdus în cauză Administrația Fondului pentru Mediu ca intervenient forțat.

Instanța ia act de precizările reclamantului în sensul că introducerea în cauză a AFM este o cerere accesorie, forțată, întemeiată de reclamant pe prevederile art. 16¹ din Legea nr. 554/2004.

Reprezentantul reclamantului arată că lasă la aprecierea instanței introducerea în cauză a Administrației Fondului pentru Mediu.

Instanța comunică reclamantului un exemplar al întâmpinării formulate de pârâta AFM.

Reprezentantul reclamantului nu solicită termen pentru a lua cunoștință de cuprinsul întâmpinării.

Instanța apreciază că se impune lăsarea cauzei la a doua apelare pentru ca reclamantul să ia cunoștință de cuprinsul întâmpinării depuse de pârâta AFM.

La a doua apelare a cauzei se prezinta pentru reclamant avocat Viorel Papu, lipsind pârâtele.

Instanța, deliberând asupra cererii de amânare a pârâtei AFP Constanța, având în vedere că se solicită depunerea unei copii a dosarului de executare și că reclamantul a depus la dosar documentația completă, respinge cererea de amânare. Totodată acordă cuvântul asupra probatoriului.

Reprezentantul reclamantului solicită admiterea administrării probei cu înscrisuri, cele depuse la dosarul cauzei.

Instanța încuviințează pentru reclamant proba cu înscrisuri, cele depuse la dosarul cauzei și acordă cuvântul asupra fondului cauzei.

Reprezentantul reclamantului solicită admiterea acțiunii așa cum a fost formulată și obligarea pârâtei la restituirea sumei achitate cu titlu de taxă pentru emisii poluante, la plata dobânzii legale de drept comun, a dobânzii legale în materie fiscală și la plata cheltuielilor de judecată.

Instanța rămâne în pronunțare asupra fondului cauzei.

TRIBUNALUL,

Asupra prezentei cereri se rețin următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța-Secția Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 3963/118/2012 de reclamantul a chemat în judecată pârâta **ADMINISTRAȚIA FINANȚELOR PUBLICE CONSTANȚA** și intervenienta forțată **ADMINISTRAȚIA FONDULUI pentru MEDIU**, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtei AFP Constanța la restituirea sumei de 6.478 lei, achitată cu titlu de taxă pentru emisii poluante, a dobânzii legale de drept comun pentru perioada 14.02.2012-30.04.2012 și a dobânzii legale în materie fiscală începând cu data de 30.04.2012 și până la restituirea efectivă, obligarea intervenientei forțate la plata către pârâta AFP Constanța a sumei de 6.478 lei și a accesoriilor acestora, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul arată că a cumpărat dintr-un stat membru al Uniunii Europene un autoturism, înmatriculat ultima dată pe teritoriul Uniunii Europene. Pentru a putea înmatricula în România acest autoturism a fost constrânsă să plătească taxa pentru emisii poluante prevăzută de legea nr. 9/2012, sens în care s-a achitat suma de 6478 lei. Reclamanta a formulat cerere de restituire a taxei pe poluare iar AFP Constanța i-a răspuns negativ, prin exces de putere.

Arată reclamantul că prin OUG 1/2012 se revine practic la vechea reglementare , OUG 50/2008, discriminarea despre care face vorbire art. 110 din TFUE fiind cât se poate de clară.

De asemenea, se arată că taxele cu efect echivalent taxelor vamale de import, așa cum este și taxa pentru emisiile poluante, este necesar a fi restituite *in integrum* și *ab origine*, adică din momentul în care sunt ilicite, în speță de la momentul intrării în vigoare a legii nr. 9/2012 iar nu de la data la care caracterul ilicit al acestora a fost constatat de CJUE.

CONFORM CU ORIGINALUL!

In drept au fost invocate dispozițiile TFUE, Constituția României, prevederile legii nr. 554/2004; O.G. nr. 13/2011, prevederile C.pr.fisc.

Legal citată în cauză, pârâta AFP Constanța nu a formulat întâmpinare.

Interveniența forțată Administrația Fondului pentru mediu a formulat întâmpinare, prin care respingerea acțiunii, arătând că pentru eliminarea posibilelor discriminări apărute din aplicarea vechilor reglementări privitoare la taxa percepută pentru emisiile provenite de la autovehicule și pentru punerea în concordanță a reglementărilor interne de combatere a poluării cu hotărârile CJUE, a fost regândit modul în care sunt taxate autovehiculele, fiind emisă în acest sens legea nr. 9/2012. Acest act normativ a înlăturat caracterul indirect discriminatoriu prin taxarea unitară indiferent de proveniența autovehiculului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamantul a achiziționat autovehiculul marca Mercedes, tip A 170CDI, seria de șasiu ..., înmatriculată anterior, la data de 09.05.2001 în Republica Federală Germania, stat membru al Uniunii Europene (fila 9).

Pentru înmatricularea în România a acestui autoturism, reclamantul a plătit taxa pentru emisii poluante prevăzută de legea nr. 9/2012, în sumă de 6.478 lei, potrivit Deciziei de stabilire din 10.02.2012 emisă de către A.F.P. Constanța (fila 14) și chitanței seria TS8 nr. ... /14.02.2012 (fila 15).

Reclamanta a formulat cerere de returnare a taxei pe poluare la data de 12.03.2012, căreia i s-a răspuns prin adresa nr. 383008/13.02.2012 (fila 18).

Potrivit art. 8 alin.1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: *Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.*

Potrivit art. 18 alin.1, 2 și 3 din Legea nr. 554/2004 instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă; instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecătii, iar în cazul soluționării cererii, instanța va hotărî și asupra despăgubirilor pentru daunele materiale și morale cauzate, dacă reclamantul a solicitat acest lucru.

Taxa pe poluare a fost introdusă prin OUG nr. 50/2008, care a suferit modificări prin OUG nr. 108/2008, OUG nr. 208/2008, OUG nr. 117/2009 și OUG 118/2010.

OUG 50/2008 a fost abrogată prin legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, act normativ în vigoare la data la care reclamantul s-a adresat pârâtei cu cererea de restituire a taxei.

Potrivit art. 4 din acest act normativ ” (1) *Obligația de plată a taxei intervine:*

a) cu ocazia înscrierii în evidențele autorității competente, potrivit legii, a dobândirii dreptului de proprietate asupra unui autovehicul de către primul proprietar din România și atribuirea unui certificat de înmatriculare și a numărului de înmatriculare;

b) la repunerea în circulație a unui autovehicul după încetarea unei exceptări sau scutiri prevăzute la art. 3 și 8;

c) la reintroducerea în parcul auto național a unui autovehicul, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul auto național, i s-a restituit proprietarului plătitor valoarea reziduală a taxei, în conformitate cu prevederile art. 7.

(2) *Obligația de plată a taxei intervine și cu ocazia primei transcrieri a dreptului de proprietate, în România, asupra unui autovehicul rulat și pentru care nu a fost achitată taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, conform Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, sau taxa pe poluare pentru autovehicule și care nu face parte din categoria autovehiculelor exceptate sau scutite de la plata acestor taxe, potrivit reglementărilor legale în vigoare la momentul înmatriculării.”*

Alineatul (2) a fost suspendat prin alineatul din Ordonanță de urgență nr. 1/2012, începând cu 31.01.2012 până la 01.01.2013.

Rezultă, așadar, că, în prezent, ca urmare a suspendării dispozițiilor alin.2 a art. 4 din lege, taxa este datorată numai pentru autoturismele pentru care se face prima înmatriculare în România, nu și pentru cele care au fost deja înmatriculate în România și care sunt deja în circulație.

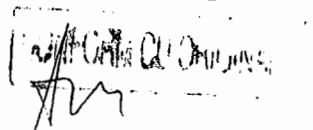
Problema care se ridică în cauză este aceea de a stabili dacă legea nr. 9/2012 este compatibilă cu prevederile legislației comunitare.

Potrivit art. 4 lit. a din acest act normativ, obligația de plată a taxei de poluare intervine cu ocazia primei înmatriculări a unui autovehicul în România, la repunerea în circulație a unui autovehicul după încetarea unei exceptări sau scutiri dintre cele la care se face referire la art. 3 și 8, respectiv la reintroducerea în parcul național a unui autoturism, în cazul în care, la momentul scoaterii sale din parcul național, i s-a restituit ultimului proprietar valoarea reziduală a taxei, în conformitate cu prevederile art. 7.

Rezultă, așadar, că taxa pentru emisiile poluante este datorată numai pentru autoturismele pentru care se face prima înmatriculare în România, nu și pentru cele care au fost deja înmatriculate în România și care sunt deja în circulație, de vreme ce alin.2 al art. 4 este în prezent suspendat până la 01.01.2013.

În privința reglementărilor comunitare în materie, instanța reține că, potrivit art. 110 din Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene (în continuare TFUE) nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre, impozite interne de orice natură, mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare. Scopul general al art. 110 este acela de a asigura libera circulație a mărfurilor, cu referire la impozitele și taxele interne care impun o sarcină fiscală consistentă produselor provenind din alte state membre, prin comparație cu produsele interne.

În temeiul dispozițiilor art. 148 din Constituție, în cauză sunt aplicabile direct normele comunitare, care au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. Așadar, instanța va analiza compatibilitatea dreptului intern cu cel comunitar în materie fiscală.

Din dispozițiile legii nr. 9/2012 -forma în vigoare- rezultă ca pentru un autoturism produs în România sau alt stat membru al UE nu se percepe taxa pentru emisiile poluante la o nouă înmatriculare, dacă anterior autoturismul a fost înmatriculat tot în România. Aceeași taxă se percepe însă dacă autoturismul produs în țara sau în alt stat membru este înmatriculat prima dată în România,

În consecință, instanța reține ca legea nr. 9/2012 este contrară art. 110 din TFUE, fiind destinată să diminueze introducerea în țară a unor autoturisme deja înmatriculate într-un alt stat membru, cum este cazul de față. Or, după aderarea României la UE, aceasta soluție nu este admisibilă, întrucât norma fiscală națională diminuează sau este susceptibilă să diminueze consumul produselor importate, influențând astfel decizia consumatorilor.

Pentru realizarea obiectivelor Comunității, care constituie o singură zonă economică, o piață comună în cadrul căreia comerțul se poate dezvolta liber, Tratatul CE a consacrat principiul liberei circulații a mărfurilor, ceea ce presupune că mărfurile pot fi transportate fără impedimente în interiorul comunității și toate obstacolele ce stau în calea acestui demers trebuie eliminate. În acest sens, art. 110 din TFUE interzice impunerea, asupra produselor din alte state membre, a unor taxe superioare celor care se aplică produselor naționale similare precum și taxele interne de natură să protejeze indirect alte produse. Articolul vizează să asigure libera circulație a mărfurilor între statele membre, în condiții concurențiale normale, prin eliminarea tuturor formelor de protecție putând rezulta din aplicarea de impozitări interne discriminatorii produselor originare din alte state membre.

Chiar dacă taxa pentru emisiile poluante nu reprezintă o taxă vamală directă, față de caracterul său special și aplicabilitatea discriminatorie între autoturismele second-hand deja înmatriculate în România și cele cu proveniență din alte state, este evident caracterul său de echivalent al unei taxe vamale.

În consecință, instanța apreciază ca taxa pentru emisiile poluante reprezintă un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor în cadrul Comunității, iar reglementarea acesteia nu poate fi justificată prin satisfacerea unor cerințe obligatorii ale interesului public.

În același sens s-a pronunțat și Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin hotărârea pronunțată la 7 aprilie 2011 în cauza C-402/09 Tatu c. României, stabilind că art. 110 TFUE se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează importul de vehicule de ocazie, fără însă a descuraja cumpărarea de vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură pe piața națională.

Prin această hotărâre Curtea a stabilit cu valoare de principiu că o reglementare națională care impune un impozit intern aplicabil vehiculelor de ocazie importate dintr-un stat membru trebuie 1) să nu depășească valoarea reziduală a aceleiași taxe încorporate în valoarea vehiculelor de ocazie similare; și 2) să nu aibă o valoare atât de mare, astfel încât, raportat la reglementările anterioare reglementării evaluate în dosar descurajează importurile fără a descuraja și achizițiile de vehicule de ocazie deja existente pe piața națională.

De asemenea, în hotărârea pronunțată în Cauza C-263/10 Nisipeanu/ Direcția Generală a Finanțelor Publice Gorj, Administrația Finanțelor Publice Târgu

Carbunești, Administrația Fondului pentru Mediu, CJUE a statuat, raportându-se la variantele taxei de poluare aplicabile în perioada **15 decembrie 2008 – 31 decembrie 2010**, că „*Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație în statul membru menționat a unor vehicule de ocazie cumpărate din alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.*”

Interpretarea dată de instanța europeană reglementărilor Uniunii Europene, așadar Tratatului de Funcționare a Uniunii Europene, face corp comun cu aceste reglementări și este obligatorie pentru particulari, pentru instanțe și pentru organele fiscale. Astfel, dreptul comunitar acordă autorităților administrative aceleași puteri și obligații pe care le acordă instanțelor naționale, autoritățile administrative fiind obligate să cunoască și să aplice dreptul comunitar din oficiu (Cauza C-198/01 *Consortie Industrie Fiammiferi (CIF)/Autorita Garante della Concorenza e del Mercato*).

TCE, în prezent Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene, a creat ”o nouă ordine juridică” în dreptul internațional (denumită astfel de Curtea Europeană de Justiție în cazul *Van Gend en Loos*, 1963), caracterizată prin faptul că are efect direct și se bucură de supremație (prioritate) în raport cu ordinea juridică internă. Aceste principii au fost consacrate și de art. 148 alin. 2 din Constituția României, potrivit căroră prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne.

În consecință, întrucât potrivit art. 148 alin. 2 din Constituția României tratatele constitutive ale uniunii Europene se aplică prioritar față de dispozițiile contrare din legile interne, iar art. 110 TFUE interzice restricționarea liberei circulații a mărfurilor, instanța constată cererea de restituire a sumei achitate cu titlu de taxă pentru emisii poluante ca fiind întemeiată.

Având în vedere considerentele în fapt și în drept expuse mai sus, instanța va obliga pârâta la plata către reclamantă a sumei de **6478** lei achitate cu titlu de taxă pe poluare și dobânda în materie fiscală aferentă începând cu data de **27.04.2012** și până la restituirea efectivă.

Pentru a proceda astfel, instanța a avut în vedere dispozițiile art.124 alin.1 C.proc..fiscala, potrivit căruia, pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget contribuabilii au dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzut la art. 70, adică după trecerea unui termen de 45 de zile de la data înregistrării cererii de restituire a sumei.

Totodata s-a prevazut in mod expres ca acordarea dobanzilor se **face la cererea contribuabililor**. În speță, reclamantul a solicitat pârâtei restituirea diferenței de taxă, precum și plata dobânzii legale aferente, având astfel dreptul, pentru repararea integrală a prejudiciului cauzat prin refuzul de restituire a taxei, la acordarea dobânzii în materie fiscală începând cu a 46-a zi de la data dresării cererii de restituire, așadar începând cu 27.04.2012.

Pentru aceste considerente, instanța va respinge cererea privind obligarea pârâtei la plata dobânzii legale de drept comun, ca neîntemeiată.

CONFIDENȚIAL

În ceea ce privește cererea privind obligarea intervenientei Administrația Fondului pentru Mediu la plata sumei de 10.497 lei către Administrația Finanțelor Publice Constanța, instanța reține următoarele:

Cererea este întemeiată pe dispozițiile art. 16¹ din legea nr. 554/2004 și este justificată prin prisma destinației sumelor prelevate cu titlu de taxe pentru emisii poluante și prin rațiuni de administrare a justiției.

Potrivit art. 16¹ din legea nr. 554/2004 „*Instanța de contencios administrativ poate introduce în cauză, la cerere, organismele sociale interesate sau poate pune în discuție, din oficiu, necesitatea introducerii în cauză a acestora, precum și a altor subiecte de drept.*”

Textul invocat conferă o legitimare procesuală specială organismelor sociale, justificând introducerea acestora de regulă în acțiunile promovate în contenciosul administrativ obiectiv.

În ceea ce privește însă „alte subiecte de drept”, introducerea acestora în cauză poate fi făcută numai în formele reglementate de dreptul comun procesual.

Cu alte cuvinte, relativ la sintagma „alte subiecte de drept” se apreciază că dispozițiile 16¹ din legea nr. 554/2004 reglementează posibilitatea introducerii în cauză a unei părți în condițiile dreptului procesual civil și nu consacră o formă atipică de intervenție forțată în contenciosul administrativ.

Or, normele procesuale civile relative la intervenția forțată nu prevăd posibilitatea chemării în judecată a unei persoane decât în ipotezele reglementate de art. 57 și art. 60C.pr.civ., așadar fie în ipoteza în care terțul ar putea pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul, fie când partea ar putea să se îndrepte cu o cerere în garanție sau în despăgubire împotriva terțului.

Pe de altă parte, reclamanta nu justifică, prin motivele invocate în susținerea cererii de intervenție forțată, existența unui raport între aceasta și terțul introdus ci urmărește ca, pe calea intervenției forțate, să preîntâmpine, pe de o parte, tergiversarea judecării iar, pe de altă parte, o eventuală cerere de chemare în garanție ce ar putea fi formulată de partea pârâtă.

Constatând, în raport de aceste considerente, că reclamanta nu are deschisă calea formulării unei cereri care privește eventuale pretenții ce ar putea fi formulate de partea pârâtă împotriva terțului, față de lipsa unui raport juridic direct între reclamantă și intervenienta Administrația Fondului pentru Mediu, instanța va respinge cererea privind obligarea intervenientei la plata sumei de 10.497 lei către Administrația Finanțelor Publice Constanța, ca inadmisibilă.

În temeiul art. 274 C.proc.civ., instanța va obliga pârâta la plata către reclamant a sumei de 343,6 lei reprezentând cheltuieli de judecată (onorariu avocat, taxă judiciară de timbru și timbru judiciar).

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul **LAURENȚA B.**, cu domiciliul procesual ales în oraș Techirghiol, str. Ecaterina Teodoroiu, nr. 11, jud.

Constanța, în contradictoriu cu pârâta **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE CONSTANȚA**, cu sediul în Constanța, Bd. Mamaia, nr. 196, jud. Constanța și intervenienta **ADMINISTRAȚIA FONDULUI pentru MEDIU**, cu sediul în București, Splaiul Independenței, nr. 294, Corp A, sector 6, București.

Obligă pârâta Administrația Finanțelor Publice Constanța să restituie reclamantului suma de **6478** lei achitată cu titlu de taxă pe poluare și dobânda în materie fiscală aferentă începând cu data de **27.04.2012** și până la restituirea efectivă.

Respinge cererea privind obligarea pârâtei la plata dobânzii legale de drept comun, ca neîntemeiată.

Respinge cererea privind obligarea intervenientei Administrația Fondului pentru Mediu la plata sumei de 6478 lei către Administrația Finanțelor Publice Constanța, ca inadmisibilă.

Obligă pârâta Administrația Finanțelor Publice Constanța la plata către reclamant a sumei de 343,6 lei cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17.05.2012.

PREȘEDINTE,
ROXANA NICOLETA BACU

GREFIER,
EVELINA DANCIU

